

Shekacho vizier

De familie Haasnoot voor bijbelvertaalwerk in Ethiopië

Nieuwsbrief nr. 23 - juni 2001

'Onze eigen taal is het beste!'

Vorige maand hebben we een begin gemaakt met het bezoeken van lokale Shekacho kerken om de mensen meer te vertellen over bijbelvertaal- en alfabetiseringswerk. De reacties waren heel bemoedigend. Hieronder een verslagje van Jaap van zo'n bezoek.

Zondagmorgen rond half negen ga ik op weg naar Geecha, een plaats zo'n 45 kilometer ten zuiden van Masha. Even buiten Masha stappen Tegbaroe en Tadelles, de Shekacho vertalers, in de auto. Het landschap is prachtig. De regentijd is hier voorzichtig begonnen en alles ziet er fris groen uit. Als we in Geecha komen, parkeer ik de auto ergens langs de weg en we lopen in 10 minuten naar de kerk. De dienst is al bezig en het is erg vol in de kerk. Wij worden naar voren geloodst en gaan op een houten bankje zitten. De hitte is enorm in het volgepakte kerkje. M'n colbertje gaat al snel uit. Ik kijk om me heen en zie dat de vrouwen en mannen gescheiden zitten. De vrouwen vullen tweederde van de banken, de mannen de rest. Het is duidelijk dat veel mensen hier geen Amhaars (de nationale taal in Ethiopië) kennen, want alles wat in het Amhaars wordt gezegd, wordt vertaald. Er is een gastspreker die zeker anderhalf uur preekt (dit is voor Ethiopiërs óók lang!). De geloofsbelijdenis wordt in het Amhaars gezegd, maar dit gaat nogal apart. Degene die de dienst leidt, zegt eerst een zin voor en dan wordt dat door de kerkgangers herhaald. Wat mij betreft laat dit duidelijk zien dat er behoefte is aan de vertaling van de liturgie in Shekacho!

Applaus na Schriftlezing

'De kerkdienst is ten einde. Nu zijn wij aan de beurt. Tadelles leidt het programma. Eerst vertel ik iets over de noodzaak van bijbelvertaalwerk en over wat wij in het project doen. Ik doe dit in het Amhaars omdat ik nog niet veel Shekacho spreek. Tegbaroe vertaalt. Ik vraag de kerkgangers hoeveel talen er in de hele wereld zijn. Uit de antwoorden blijkt dat ze daar nog niet zo vaak over na hebben gedacht. Het hoogste 'bod' is 72 talen; de laatste cijfers spreken echter over 6800 talen. Na mijn uitleg leest Tegbaroe een paar verzen uit de proefvertaling van het Marcus evangelie voor. Er volgt een spontaan applaus! Daarna doen we een korte oefening in het lezen van Shekacho in Latijns schrift. Dat gaat heel goed. Vervolgens overhandigen we het eerste exemplaar van de proefvertaling van de zondagse liturgie in Shekacho aan één van de ouderlingen. Het allereerste boekje in de Shekacho taal!

Bijbel in eigen taal

'Tadelles vraagt op een bepaald moment of men denkt dat de Shekacho taal wel goed genoeg is om de Bijbel in te vertalen. Wat is beter voor de Shekacho mensen: de Bijbel in Amhaars of in Shekacho? Iedereen steekt de hand in de lucht en roept: 'Onze eigen taal is het beste!'. Een man roept luid: God zij geprezen!'

Zwaaien met geld

'Er is dan gelegenheid om vragen te stellen. Er blijkt wat onduidelijkheid te zijn over de vertaling van de liturgie. Dat is vooral onze fout, we hebben het blijkbaar niet goed uitgelegd. Dat moet volgende keer dus beter. Ik krijg een beetje de indruk dat men niet echt op de vertaalde liturgie zit te wachten. Ik ben benieuwd of iemand de liturgie wil kopen! Op het moment dat de dienst echter is afgelopen, rennen er heel veel mensen naar voren en ze zwaaien met geld. De liturgieboekjes worden haast uit onze handen gegrist! Tegbaru en Tadelles kijken ook verbaasd om zich heen. We verkopen al de dertig boekjes die ik had meegenomen. Het is een prachtig gezicht om mensen in groepjes over het liturgieboekje gebogen te zien.'

Een ongeluk zit in een klein hoekje...

Goede Vrijdag 2001 - Het was de laatste dag van onze SIL jaarvergadering. We waren de laatste dingen aan het opruimen, toen er opeens een paar kinderen ontzettend begonnen te gillen. Jesse (7 jaar) was van de schommel afgevallen en had z'n arm gebroken. Z'n rechter onderarm lag in een hoek van zo'n 30 graden, dus er was geen twijfel aan dat het serieus was. Jesse huilde natuurlijk van de pijn en iedereen was ontdaan. Al snel zaten we met een Nederlandse collega, Hilleen Middleton, in de auto op weg naar een ziekenhuis. We moesten erg langzaam rijden want elke kuil veroorzaakte pijn bij Jesse. We waren rond een uur of zes 's avonds bij het ziekenhuis en daar werd allereerst een röntgenfoto gemaakt. Geen verrassing, beide botten waren gebroken. De chirurg werd gebeld, maar die wilde alleen komen als er één bot gebroken was (!). We hadden een orthopedisch chirurg nodig. Zo'n specialist was niet voorhanden in dat ziekenhuis en vervolgens moesten we het zelf maar uitzoeken....

Om een lang verhaal kort te maken: we zijn vervolgens drie uur bezig geweest om een specialist te vinden. Dat was geen leuke tijd. Je voelt je erg machteloos en soms waren we even hopeloos. We waren serieus bezig met de gedachte dat we naar Nairobi of zelfs Nederland moesten gaan. Toch was er ook het vertrouwen dat we niet alleen in dat ziekenhuis waren, maar dat we een hemelse Vader hebben die voor ons zorgt. Uiteindelijk (inmiddels rond half tien) vonden we een Zweedse dokter die in een Lepraziekenhuis werkt. Zijn huis is op het ziekenhuis-terrein en we mochten naar zijn huis komen. Daar arriveerden we rond 10 uur en werden we enorm goed opgevangen. De dokter was professioneel en zorgzaam. Rond half elf waren we in het ziekenhuis. Om Jesse van de pijn te verlossen, moest z'n arm min of meer recht getrokken worden. Dit gebeurde zonder verdoving. Dit was natuurlijk geen pretje voor Jesse. Tijdens het hele gebeuren viel Jaap bijna flauw en hij werd afgevoerd naar de gang. De dokter zei tegen Jesse: "Je doet het beter dan je vader!". Het resultaat van deze tijdelijke behandeling was enorm: de pijn was weg. De maandag na Pasen werd Jesse's arm onder narcose gezet en daarna heeft hij geen pijn meer gehad. Binnenkort mag het gips eraf.

Verlof

Op het moment dat u deze nieuwsbrief leest, zijn wij waarschijnlijk al in Nederland gearriveerd! Vanaf 18 juni tot 16 oktober hopen we in Nederland te zijn. We zien er naar uit om op verhaal te komen en ook om ons verhaal te doen! Verder zijn we natuurlijk benieuwd naar jullie verhalen. We hopen velen van jullie te kunnen ontmoeten, maar we hebben tijdens ons eerste verlof geleerd dat het geen eenvoudige zaak is om iedereen te zien die 'op het lijstje staat'. We vragen jullie daarom vooral ook om zelf initiatief te nemen en contact met ons op te nemen. Dan kunnen we een afspraak maken.

Hartelijke groeten van Mirjam, Jaap, Joël, Jesse, Desta & David Haasnoot